Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

3. oktober 2013 *

»Appel — EF-varemærker — forordning (EF) nr. 40/94 — artikel 74, stk. 2 — forordning (EF) nr. 2868/95 — regel 50, stk. 1, første og tredje afsnit — indsigelse fra indehaveren af et ældre varemærke — eksistensen af varemærket — beviser indgivet til støtte for indsigelsen efter udløbet af den fastsatte frist — ingen hensyntagen hertil — appelkammerets skønsbeføjelse — andet fastsat — omstændigheder, der er til hinder for en hensyntagen til yderligere eller supplerende beviser«

I sag C-120/12 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 28. februar 2012,

Bernhard Rintisch, Bottrop (Tyskland), ved Rechtsanwalt A. Dreyer,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved G. Schneider, som befuldmægtiget,

sagsøgt i første instans,

Bariatrix Europe Inc. SAS, Guilherand-Granges (Frankrig),

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen (refererende dommer), og dommerne J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan og A. Prechal,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 16. maj 2013,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

1 I appelskriftet har Bernhard Rintisch nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 16. december 2011, Rintisch mod KHIM – Bariatrix Europe (PROTI SNACK) (sag T-62/09, herefter »den appellerede dom«), hvorved han ikke fik medhold i sin påstand om annullation af den afgørelse, der blev truffet den 15. december 2008 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (herefter »Harmoniseringskontoret«) (sag R 740/2008-4, herefter »den omtvistede afgørelse«) vedrørende en indsigelsessag mellem appellanten og Bariatrix Europe Inc. SAS (herefter »Bariatrix«).

Retsforskrifter

2 Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1) er blevet ophævet og erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1), der trådte i kraft den 13. april 2009. Den foreliggende sag er imidlertid, henset til tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder, fortsat reguleret af forordning nr. 40/94.

3 Gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 40/94 er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 (EFT L 303, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1041/2005 af 29. juni 2005 (EUT L 172, s. 4, herefter »gennemførelsesforordningen«).

Forordning nr. 40/94

4 Artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 præciserer, at »Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter«.

Gennemførelsesforordningen

5 I gennemførelsesforordningens regel 19 er bestemt følgende:

»1. [Harmoniseringskontoret] giver den indsigende part mulighed for – inden for en af [Harmoniseringskontoret] fastsat frist, som skal være på mindst to måneder fra den dato, hvor indsigelsesproceduren anses for påbegyndt, jf. regel 18, stk. 1 – at forelægge oplysninger, beviser og argumenter til støtte for sin indsigelse eller til at supplere de oplysninger, beviser eller argumenter, der allerede er indgivet, jf. regel 15, stk. 3.

2. Den indsigende part skal inden for den i stk. 1 fastsatte frist også indgive dokumentation for sit ældre varemærkes eller sin ældre rettigheds eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang samt beviser for sin ret til at gøre indsigelse. Den indsigende part skal navnlig forelægge følgende beviser:

a) hvis indsigelsen støttes på et varemærke, som ikke er et EF-varemærke, bevis for ansøgning om eller registrering af varemærket ved at indgive:

[…]

ii) hvis varemærket er registreret, en kopi af det pågældende registreringsbevis og i påkommende tilfælde af det seneste fornyelsesbevis, hvoraf det fremgår, at beskyttelsestiden for varemærket rækker ud over den i stk. 1 nævnte frist, med angivelse af eventuelle forlængelser heraf, eller tilsvarende dokumenter fra den administration, ved hvilken varemærket er registreret

[…]

3. Oplysningerne og beviserne i regel 1 og 2 skal være på behandlingssproget eller ledsages af en oversættelse. Oversættelsen indgives inden for den frist, der er fastsat til at indgive originalen af det pågældende dokument.

4. [Harmoniseringskontoret] tager ikke hensyn til dokumenter eller andet skriftligt materiale eller dele heraf, der ikke er blevet indgivet eller oversat til behandlingssproget inden for den af [Harmoniseringskontoret] fastsatte frist.«

6 Denne forordnings regel 20, som har overskriften »Undersøgelse af indsigelser«, fastsætter følgende i stk. 1:

»Har den indsigende part ikke inden udløbet af den i regel 19, stk. 1, fastsatte frist godtgjort sit ældre varemærkes eller sin ældre rettigheds eksistens, gyldighed og beskyttelsesomfang og sin ret til at gøre indsigelse, afvises indsigelsen som grundløs.«

7 Regel 50 i den nævnte forordning, der har overskriften »Behandling af klager«, bestemmer i stk. 1:

»Medmindre andet er fastsat, finder bestemmelserne vedrørende sagsbehandlingen ved den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, tilsvarende anvendelse.

[…]

Er klagen rettet imod en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, begrænser appelkammeret sin behandling af klagen til kendsgerninger og beviser, der er indgivet inden for de frister, der er fastsat i eller fastsættes af indsigelsesafdelingen i overensstemmelse med forordning[…] [nr. 40/94] og disse regler, medmindre der efter appelkammerets opfattelse bør tages hensyn til yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser, jf. [den nævnte] forordning[…]s artikel 74, stk. 2.«

Forordning nr. 1041/2005

8 I syvende betragtning til forordning nr. 1041/2005 præciseres følgende:

»Bestemmelserne om indsigelsesproceduren bør omarbejdes fuldstændigt for at angive kravene om antagelighed, klart at fastlægge de retlige konsekvenser af mangler og at indordne bestemmelserne efter den kronologiske rækkefølge, sagsbehandlingen udføres i.«

Sagens baggrund

9 Sagens baggrund blev af Retten i den appellerede doms præmis 1-16 gengivet som følger:

»1 Den 17. marts 2006 indgav Bariatrix Europe Inc. SAS en EF-varemærkeansøgning til [Harmoniseringskontoret] i henhold til forordning […] nr. 40/94 […].

2 Varemærket, som ansøgtes registreret, var ordmærket PROTI SNACK.

3 De varer, som registreringsansøgningen vedrørte, henhører bl.a. under klasse 5, 29 og 32 i Nice-arrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret […]

[...]

5 Den 9. marts 2007 rejste […] Bernhard Rintisch […] indsigelse i henhold til artikel 42 i forordning nr. 40/94 […] mod registreringen af det ansøgte varemærke for de varer, der er omhandlet i præmis 3 ovenfor.

6 Indsigelsen blev bl.a. støttet på følgende ældre rettigheder:

— det tyske ordmærke PROTIPLUS, der blev ansøgt registreret den 4. december 1995 og registreret den 20. maj 1996 under nr. 39549559, og som omfatter varer i klasse 29 og 32

— det tyske ordmærke PROTI, der blev ansøgt registreret den 22. januar 1997 og registreret den 3. marts 1997 under nr. 39702429, og som omfatter varer i klasse 29 og 32

— det tyske figurmærke […], der blev ansøgt registreret den 24. februar 1996 og registreret den 5. marts 1997 under nr. 39608644, og som omfatter varer i klasse 29 og 32 […]

[…]

8 For at bevise eksistensen og gyldigheden af de ældre varemærker, der er nævnt ovenfor i præmis 6, vedlagde [Bernhard Rintisch] indsigelsesskrivelsen dels registreringsbeviser udstedt af Deutsches Patent- und Markenamt (den tyske patent- og varemærkemyndighed), dateret henholdsvis i marts 1996, i oktober 1996 og i marts 1997, dels udskrifter fra onlineregistret ved Deutsches Patent- und Markenamt, dateret den 8. januar 2007, som for hvert af de ældre varemærker under rubrikken »Letzter Verfahrensstand« (seneste processuelle fase) indeholdt ordene »Marke eingetragen« (varemærke registreret) og for så vidt angår de ældre varemærker nr. 39549559 og nr. 39608644 under rubrikken »Verlängerungsdatum« (fornyelsesdato) indeholdt datoer i 2006. Der blev kun fremlagt en oversættelse til behandlingssproget af registreringsbeviset for hvert af de ældre varemærker.

9 Den 26. april 2007 meddelte Harmoniseringskontoret [Bernhard Rintisch] den dato, hvor indsigelsessagens kontradiktoriske del blev begyndt. I denne meddelelse anførte Harmoniseringskontoret over for [Bernhard Rintisch], at det var nødvendigt at fremlægge et fornyelsesbevis for varemærker, hvis fornyelse var sket for mere end ti år siden. Harmoniseringskontoret anførte endvidere, at eksistensen og gyldigheden af de ældre varemærker, der var blevet påberåbt til støtte for indsigelsen, skulle bevises med officielle dokumenter oversat til behandlingssproget. Harmoniseringskontoret fastsatte en frist for fremlæggelse heraf, der udløb den 27. august 2007. Endelig oplyste Harmoniseringskontoret [Bernhard Rintisch] om, at såfremt beviserne for eksistensen og gyldigheden af de ældre varemærker ikke blev fremlagt inden den fastsatte frist, ville indsigelsen blive afvist uden en realitetsbehandling i overensstemmelse med [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […].

10 Den 25. september 2007 sendte [Bernhard Rintisch] for hvert af de ældre varemærker bl.a. Harmoniseringskontoret en udskrift fra onlineregistret ved og en erklæring fra Deutsches Patent- und Markenamt, som var vedlagt en oversættelse af sidstnævnte til behandlingssproget. Det anførtes i erklæringen, at de nævnte ældre varemærker på et tidspunkt, der lå forud for indgivelsen af indsigelsesskrivelsen, havde været genstand for fornyelse indtil henholdsvis 2015, 2016 og 2017.

11 Den 31. marts 2008 afviste indsigelsesafdelingen indsigelsen med den begrundelse, at [Bernhard Rintisch] ikke inden den fastsatte frist havde godtgjort eksistensen og gyldigheden af de ældre varemærker, der var blevet påberåbt til støtte for indsigelsen. Indsigelsesafdelingen fandt for det første, at selv om det på grundlag af beviser, der var vedlagt indsigelsesskrivelsen af 9. marts 2007, kunne konstateres, at de ældre varemærker havde været genstand for en registrering i henholdsvis 1995, 1996 og 1997, var dette ikke tilstrækkeligt til at fastslå, at de var gyldige den 27. august 2007 […]. Indsigelsesafdelingen fandt endvidere, at der i overensstemmelse med [gennemførelsesforordningens] regel 19, stk. 4, […] ikke kunne tages hensyn til onlineudskrifterne, der var dateret den 8. januar 2007, med henblik på at bevise, at de ældre varemærker var blevet fornyet, eftersom de ikke var blevet oversat til behandlingssproget. Hvad endelig angår de dokumenter, der var blevet sendt den 25. september 2007, afslog indsigelsesafdelingen på grundlag af [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […] at tage hensyn til disse, fordi de var blevet fremlagt for sent.

12 Den 8. maj 2008 indgav [Bernhard Rintisch] en klage til Harmoniseringskontoret i henhold til artikel 57-62 i forordning nr. 40/94 […] over indsigelsesafdelingens afgørelse. I klagen anmodede [Bernhard Rintisch] appelkammeret om at afslå registreringen af det ansøgte varemærke, fordi der var risiko for forveksling. I denne forbindelse vedlagde han den skriftlige begrundelse for klagen de dokumenter, der var blevet fremlagt for indsigelsesafdelingen den 25. september 2007.

13 Ved [den omtvistede afgørelse] afslog Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret klagen uden at foretage en realitetsprøvelse af indsigelsen. Appelkammeret fandt, at indsigelsesafdelingen med rette havde konkluderet, at [appellanten] ikke behørigt inden for de fastsatte frister havde underbygget eksistensen og gyldigheden af de ældre varemærker, der var blevet påberåbt til støtte for indsigelsen.

14 Appelkammeret fandt navnlig for det første, at registreringsbeviserne, der var vedlagt indsigelsesskrivelsen af 9. marts 2007, ikke var tilstrækkelige til at bevise, at de ældre varemærker stadig var gældende på den dato, hvor indsigelsen blev rejst. For det andet fandt appelkammeret, at den manglende oversættelse af onlineudskrifterne, der var dateret den 8. januar 2007, i sig selv udgjorde en tilstrækkelig begrundelse for at afslå at tage dem i betragtning.

15 Appelkammeret fandt endvidere, at de dokumenter, der var blevet sendt den 25. september 2007, ikke kunne tages i betragtning, fordi de var blevet fremlagt efter den 27. august 2007, hvor den af Harmoniseringskontoret fastsatte frist udløb.

16 Endelig anførte appelkammeret, at hverken indsigelsesafdelingen eller appelkammeret rådede over en skønsmargin, der var støttet på artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 […] i forbindelse med en hensyntagen til dokumenter, der ikke var blevet fremlagt før udløbet af den af Harmoniseringskontoret fastsatte frist, henset til [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […] som udtrykkeligt fastsætter, at sagen skal afvises, såfremt bevismidler fremlægges for sent. Appelkammeret tilføjede, at det under alle omstændigheder, selv hvis det skulle antages, at det havde en skønsbeføjelse til at acceptere dokumenter, der fremlægges for sent for indsigelsesafdelingen, eller at undlade dette, ikke ville have udøvet den til fordel for [Bernhard Rintisch] […]«

Sagen for Retten og den appellerede dom

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 13. februar 2009 anlagde Bernhard Rintisch sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.

11 Til støtte for søgsmålet gjorde Bernhard Rintisch tre anbringender gældende, hvoraf kun det andet er genstand for den foreliggende appelsag. Dette anbringende vedrørte appelkammerets tilsidesættelse af artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 og magtmisbrug.

12 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 30 og 31 – under henvisning til dom af 13. marts 2007, KHIM mod Kaul (sag C-29/05 P, Sml. I, s. 2213, præmis 42) – havde anført, at det følger af artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, at parternes fremlæggelse af kendsgerninger og beviser som udgangspunkt, og medmindre andet er fastsat, fortsat er mulig efter udløbet af de frister, som en sådan fremlæggelse er underlagt ved anvendelse af bestemmelserne i den nævnte forordning, og at det på ingen måde er forbudt for Harmoniseringskontoret at tage hensyn til kendsgerninger og beviser, som således er påberåbt eller fremført for sent, forkastede den det første led i det anbringende, som Bernhard Rintisch havde anført herom, idet den nærmere bestemt i den appellerede doms præmis 32-41 anførte følgende:

»32 […][M]uligheden for parterne i sagen for Harmoniseringskontoret for at fremlægge kendsgerninger og beviser efter udløbet af frister, der er fastsat herfor, er underlagt betingelsen om, at intet andet er fastsat […]

33 I det foreliggende tilfælde fandt appelkammeret […], at det udtrykkeligt var fastsat, at indsigelsen – i overensstemmelse med retspraksis – skulle afvises, og at der ikke blot var tale om en mulighed, der var underlagt Harmoniseringskontorets skøn. Ifølge appelkammeret var [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […] som finder anvendelse for appelkammeret i medfør af samme forordnings regel 50, stk. 1, til hinder for udøvelsen af den skønsmæssige beføjelse, der er fastsat i artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94.

[…]

36 Det fremgår af [gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1, sammenholdt med regel 50, stk. 1, første og tredje afsnit,] at appelkammeret, medmindre andet er fastsat, er forpligtet til at anvende [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […] i den sag, det behandler, og derfor at antage, at fremlæggelse af beviser, der skal dokumentere eksistensen, gyldigheden og beskyttelsesomfanget af det ældre varemærke efter udløbet af den frist, der er fastsat herfor af Harmoniseringskontoret, medfører, at indsigelsen bliver afvist, uden at [det] i denne forbindelse har en skønsbeføjelse […]

37 Bernhard Rintisch har gjort gældende, at [gennemførelsesforordningens] regel 50, stk. 1, tredje afsnit in fine, […] og navnlig henvisningen deri til artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, netop fastsætter noget andet, som under alle omstændigheder er til hinder for anvendelsen af samme forordnings regel 20, stk. 1, på procedurerne for appelkammeret. Denne argumentation kan imidlertid ikke tiltrædes.

38 Det skal indledningsvis bemærkes, at for så vidt som indsigelsesskrivelsen blev indgivet den 9. marts 2007, er den udgave af [gennemførelses]forordningen, der finder anvendelse i denne sag, den, som var i kraft efter ændringen ved […] forordning […] nr. 1041/2005 [...]. Navnlig bestemmer syvende betragtning til den sidstnævnte forordning, at et af formålene med den ændring var fuldstændigt at omarbejde bestemmelserne om indsigelsesproceduren for bl.a. klart at fastlægge de retlige konsekvenser af processuelle mangler.

39 Ud over risikoen for at anvende en cirkulær begrundelse på de pågældende bestemmelser vil en godtagelse af [Bernhard Rintischs] fortolkning indebære, at rækkevidden af [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […] med senere ændringer, begrænses betydeligt.

40 Hvis beviserne for et ældre varemærkes eksistens, gyldighed og omfang – som indsigelsesafdelingen ikke kan tage hensyn til, når de er fremlagt for sent, i overensstemmelse med den nye ordlyd af [gennemførelsesforordningens] regel 20, stk. 1, […] der finder anvendelse i denne sag – ikke desto

mindre kunne tages i betragtning af appelkammeret i medfør af den skønsmæssige beføjelse i henhold til artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, ville de retlige konsekvenser, der er udtrykkeligt opstillet i forordning nr. 1041/2005 for denne form for mangel, nemlig indsigelsens afvisning, måske i visse tilfælde ikke have nogen praktisk virkning.

41 Det skal derfor lægges til grund, at appelkammeret ikke begik en fejl ved under omstændighederne i denne sag at finde, at der var en bestemmelse, som var til hinder for, at der blev taget hensyn til beviser, som [Bernhard Rintisch] fremlagde for sent for Harmoniseringskontoret, og at appelkammeret derfor ikke rådede over nogen skønsmargin i henhold til artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94.«

13 Retten forkastede derefter det andet led i det andet anbringende af følgende grund:

»47 […] [M]ed hensyn til det påståede magtmisbrug, som appelkammeret skulle have begået, skal det fastslås, at stævningen ikke opfylder mindstekravene i artikel 21 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement til et klagepunkts antagelse til realitetsbehandling […]. Navnlig indeholder [appellantens] klagepunkt i den foreliggende sag, således som det er blevet præsenteret i stævningen, ingen argumentation, der tilsigter at bevise, hvorledes appelkammeret skulle have misbrugt sin beføjelse. Klagepunktet skal derfor afvises.«

14 Eftersom Retten ligeledes forkastede de andre anbringender, som Bernhard Rintisch havde påberåbt sig til støtte for søgsmålet, frifandt den Harmoniseringskontoret.

Parternes påstande for Domstolen

15 I appelskriftet har Bernhard Rintisch nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, og at Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Harmoniseringskontoret har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Bernhard Rintisch tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

17 Til støtte for appellen har appellanten fremført to anbringender vedrørende dels tilsidesættelse af artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94, dels magtmisbrug begået af appelkammeret.

Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94

Parternes argumenter

18 Bernhard Rintisch har gjort gældende, at Retten har fortolket artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 og gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, fejlagtigt.

19 Han har således gjort gældende, at Retten har underkendt regel 50, stk. 1, tredje afsnit, i sidstnævnte forordning, som ellers er en særbestemmelse for behandling af klager, der udtrykkeligt bestemmer, at artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 finder anvendelse, og som således tillægger appelkammeret en skønsbeføjelse til at afgøre, om der skal tages hensyn til yderligere eller supplerende kendsgerninger eller beviser. Retten har endvidere fejlagtigt undladt at sondre mellem nye kendsgerninger og sen fremlæggelse af yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser, jf. gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit.

20 Harmoniseringskontoret har anfægtet den af appellanten foreslåede fortolkning af de relevante bestemmelser. Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at Retten med rette anførte, at gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1, skal fortolkes som en bestemmelse, der fastsætter noget andet, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i dommen i sagen KHIM mod Kaul, da der er tale om en ufravigelig bestemmelse, der indfører en præklusionsfrist.

Domstolens bemærkninger

21 Artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 bestemmer, at Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

22 Som Domstolen har udtalt, følger det af denne bestemmelses ordlyd, at parternes fremlæggelse af kendsgerninger og beviser som udgangspunkt, og medmindre andet er fastsat, fortsat er mulig efter udløbet af de frister, som en sådan fremlæggelse er underlagt ved anvendelse af bestemmelserne i forordning nr. 40/94, og at det på ingen måde er forbudt for Harmoniseringskontoret at tage hensyn til kendsgerninger og beviser, som således er påberåbt eller fremført for sent (dommen i sagen KHIM mod Kaul, præmis 42, og dom af 18.7.2013, sag C-621/11 P, New Yorker SHK Jeans mod KHIM, præmis 22).

23 Ved at præcisere, at Harmoniseringskontoret i sådanne tilfælde »kan« beslutte at se bort fra sådanne beviser, giver denne bestemmelse således Harmoniseringskontoret en vid skønsbeføjelse med hensyn til at afgøre – med en begrundelse herfor – om der skal tages hensyn til disse (dommen i sagen KHIM mod Kaul, præmis 43, og dommen i sagen New Yorker SHK Jeans mod KHIM, præmis 23).

24 For så vidt som det første anbringende, som appellanten har anført, alene vedrører den skønsbeføjelse, som Harmoniseringskontorets appelkammer ifølge appellanten har, skal der for at afgøre, om der er fastsat noget andet, der kan udelukke en sådan beføjelse, tages hensyn til de regler, der regulerer klageproceduren.

25 I denne forbindelse fastsætter gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, første afsnit, at medmindre andet er fastsat, finder bestemmelserne vedrørende sagsbehandlingen ved den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, tilsvarende anvendelse.

26 Retten fandt i den appellerede doms præmis 36, at det fremgår af denne bestemmelse, at appelkammeret var forpligtet til at anvende gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1, og derfor at lægge til grund, at fremlæggelsen af beviser, der tilsigter at dokumentere eksistensen, gyldigheden og beskyttelsesomfanget af det ældre varemærke efter udløbet af den frist, som Harmoniseringskontoret har fastsat, fører til, at indsigelsen må afvises, uden at appelkammeret har en skønsbeføjelse i denne henseende.

27 Ved at gøre dette lagde Retten imidlertid en fejlagtig fortolkning af gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, til grund, som underkender rækkevidden af regel 50, stk. 1, tredje afsnit.

28 Hvor regel 50, stk. 1, første afsnit, indfører et princip, hvorefter bestemmelserne vedrørende sagsbehandlingen ved den afdeling, som har truffet den påklagede afgørelse, finder tilsvarende anvendelse, udgør regel 50, stk. 1, tredje afsnit, en særregel, der fraviger dette princip. Denne særregel er særlig for klagesagen til prøvelse af indsigelsesafdelingens afgørelse, og den præciserer ordningen for appelkammeret vedrørende kendsgerninger og beviser, der fremlægges efter udløbet af frister, der er fastsat i eller fastsættes i første instans.

29 Gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit, skal således anvendes på dette særlige stadium i klagesagen til prøvelse af indsigelsesafdelingens afgørelse i stedet for bestemmelserne vedrørende proceduren for denne afdeling, hvoriblandt indgår gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1.

30 Det skal her understreges, at denne særregel er blevet indført i gennemførelsesforordningen i forbindelse med ændringen heraf ved forordning nr. 1041/2005, der ifølge syvende betragtning til denne forordning bl.a. tilsigter klart at fastlægge de retlige konsekvenser af processuelle mangler, der er opstået under indsigelsesproceduren. Denne konstatering bekræfter, at de konsekvenser, der for appelkammeret er knyttet til den forsinkelse, som er blevet observeret i forbindelse med bevisførelsen for indsigelsesafdelingen, skal fastlægges på grundlag af den nævnte regel.

31 Det fremgår af ordlyden af gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit, at appelkammeret, når klagen er rettet imod en afgørelse truffet af indsigelsesafdelingen, begrænser sin behandling af klagen til de kendsgerninger og beviser, der er fremlagt inden for de frister, der er fastsat i eller fastsættes af indsigelsesafdelingen, medmindre der efter appelkammerets opfattelse bør tages hensyn til yderligere eller supplerende kendsgerninger og beviser, jf. artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94.

32 Gennemførelsesforordningen fastsætter således udtrykkeligt, at appelkammeret under behandlingen af en klage, der er rettet mod en afgørelse fra en indsigelsesafdeling, har en skønsbeføjelse, som følger af gennemførelsesforordningens regel 50, stk. 1, tredje afsnit, og af artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 med hensyn til at afgøre, om der er anledning til at tage hensyn til yderligere eller supplerende kendsgerninger, der ikke er blevet fremlagt inden for de frister, der er fastsat i eller fastsættes af indsigelsesafdelingen.

33 Det følger heraf, at Retten begik en retlig fejl derved, at den i den appellerede doms præmis 41 udtalte, at gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1, udgør en bestemmelse, der fastsætter noget andet, og som er til hinder for, at appelkammeret tager hensyn til oplysninger, der indgives for sent af appellanten for Harmoniseringskontoret, med den konsekvens, at appelkammeret ikke har nogen skønsmargin på grundlag af artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 for så vidt angår en hensyntagen til disse oplysninger.

34 Det skal imidlertid bemærkes, at selv om det fremgår af en doms præmisser, at Retten tilsidesatte EU-retten, men konklusionen er baseret på andre retlige grunde, må appellen forkastes (jf. dom af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 58, og af 29.3.2011, sag C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta mod Kommissionen, Sml. I, s. 2359, præmis 136).

35 Det fremgår af de betragtninger, der er anført ovenfor i denne doms præmis 33, at appelkammeret begik en retlig fejl ved i den omtvistede afgørelses punkt 35-37 at konstatere, at det fremgår af gennemførelsesforordningens regel 20, stk. 1, at det ikke har en skønsbeføjelse med hensyn til at afgøre, om der er anledning til at tage hensyn til for sent fremlagte beviser for eksistensen, gyldigheden og rækkevidden af beskyttelsen af det ældre varemærke.

36 Det skal ikke desto mindre bemærkes, at appelkammeret i den omtvistede afgørelses punkt 39 anførte, at hvis det var blevet fastslået, at det havde en skønsbeføjelse med hensyn til at afgøre, om der var anledning til at tage hensyn til for sent indgivne dokumenter, ville det ikke have udøvet den til fordel for indsigeren. Herefter angav appelkammeret i afgørelsens punkt 40-43 grundene til denne konklusion.

37 Disse grunde, som appelkammeret subsidiært anførte som begrundelse for afslaget på at tage hensyn til de beviser, som Bernhard Rintisch havde indgivet for sent, er kun af en sådan art, at de kan afhjælpe denne mangel, som den omtvistede afgørelse er behæftet med, hvis de gør det muligt at antage, at appelkammeret på effektiv måde har udøvet den skønsbeføjelse, som artikel 74, stk. 2, i forordning

nr. 40/94 tillægger, for på en måde, der er begrundet, og som behørigt tager hensyn til alle de relevante omstændigheder, at afgøre, om der var anledning til at tage hensyn til de beviser, der var fremlagt for sent for det, med henblik på at træffe den afgørelse, som det skulle træffe (jf. i denne retning dom af 26.9.2013, sag C-610/11 P, Centrotherm Systemtechnik mod KHIM og centrotherm Clean Solutions, præmis 110).

38 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen bl.a. har udtalt, at en hensyntagen til kendsgerninger eller beviser, der er fremlagt for sent, fra Harmoniseringskontorets side, når det skal træffe afgørelse i forbindelse med en indsigelsessag, navnlig kan være berettiget, når Harmoniseringskontoret er af den opfattelse, at de for sent fremførte elementer for en umiddelbar betragtning kan have en afgørende betydning for udfaldet af indsigelsen og tidspunktet for proceduren, hvorpå denne sene fremsættelse sker, og omstændighederne omkring den ikke er til hinder for en sådan hensyntagen (jf. dommen i sagen KHIM mod Kaul, præmis 44, og dommen i sagen Centrotherm Systemtechnik mod KHIM og centrotherm Clean Solutions, præmis 113).

39 Eftersom Bernhard Rintisch bl.a. havde støttet sin indsigelse på tre tyske registrerede varemærker, var beviserne for eksistensen, gyldigheden og beskyttelsesomfanget af disse varemærker, som han skulle indgive under indsigelsessagen, opregnet præcist og udtømmende i gennemførelsesforordningens regel 19, stk. 2, litra a), nr. ii). Bernhard Rintisch måtte således, allerede inden han rejste indsigelse, formodes præcist at kende de dokumenter, som han skulle fremlægge til støtte for indsigelsen. Appelkammeret skal under disse omstændigheder derfor udøve sin skønsbeføjelse på en restriktiv måde og kan kun tillade en for sen fremlæggelse af sådanne beviser, hvis omstændighederne omkring den kan berettige appellantens forsinkelse i den bevisførelse, der påhviler ham.

40 For at begrunde sin afgørelse understregede appelkammeret imidlertid, at Bernhard Rintisch var i besiddelse af beviset for fornyelsen af de omhandlede varemærker fra den 2. december 2005, og at han ikke havde angivet grunden til, at han ikke havde fremlagt dette dokument før september måned 2007.

41 Det fremgår således af den omtvistede afgørelse, at omstændighederne omkring den for sene fremlæggelse af beviserne for eksistensen, gyldigheden og beskyttelsesomfanget af de omhandlede varemærker ikke kan begrunde appellantens forsinkelse i den bevisførelse, der påhvilede ham.

42 Den omstændighed, at Bernhard Rintisch før udløbet af den frist, der var blevet fastsat af indsigelsesafdelingen, havde fremlagt udskrifter fra onlineregistret ved Deutsches Patent- und Markenamt, hvoraf fremgik, at de omhandlede varemærker var blevet fornyet på et andet sprog end behandlingssproget, er ikke af en sådan art, at den kan rejse tvivl om denne analyse, eftersom det fremgår af gennemførelsesforordningens regel 19, stk. 4, at Harmoniseringskontoret ikke tager hensyn til dokumenter, der ikke er blevet indgivet eller oversat til behandlingssproget inden for denne frist.

43 Det følger heraf, at det var berettiget, at appelkammeret afslog at tage hensyn til de beviser, som Bernhard Rintisch fremlagde efter udløbet af de frister, der var fastsat herfor af indsigelsesafdelingen, uden at det var nødvendigt, at det udtalte sig om disse bevisers eventuelle relevans, eller at det afgjorde, om det stadium af proceduren, hvor denne for sene fremlæggelse fandt sted, var til hinder for denne hensyntagen.

44 I modsætning til hvad Bernhard Rintisch har gjort gældende, er appelkammeret nemlig ikke forpligtet til ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse i henhold til artikel 74, stk. 2, i forordning nr. 40/94 at undersøge de tre kriterier, der er nævnt i denne doms præmis 38, når et enkelt af disse kriterier er tilstrækkeligt til, at det kan fastslås, at der ikke skal tages hensyn til de omhandlede for sent indgivne beviser (jf. i denne retning kendelse af 4.3.2010, sag C-193/09 P, Kaul mod KHIM, præmis 38).

45 Under disse omstændigheder forbliver den retlige fejl, der blev identificeret i nærværende doms præmis 33, som den appellerede dom er behæftet med, uden betydning for efterprøvelsen af appellen, eftersom den forkastelse af det første led i det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 74, stk. 2,

i forordning nr. 40/94, som Retten foretog i denne doms præmis 46, er begrundet af andre retlige grunde, end dem, som Retten anførte, og den kan således ikke føre til ophævelsen af den nævnte dom.

Det andet anbringende om magtmisbrug begået af appelkammeret

Parternes argumenter

46 Bernhard Rintisch har gjort gældende, at Retten har undervurderet den omstændighed, at appelkammeret har begået magtmisbrug.

47 Harmoniseringskontoret har konstateret, at der ikke fremgår noget argument af appelskriftet, der underbygger det andet anbringende.

Domstolens bemærkninger

48 For så vidt angår det andet anbringende bemærkes dels, at appellanten har begrænset sig til generelle konstateringer og på ingen måde har identificeret de præmisser i den appellerede dom, som han kritiserer, dels, at han ikke har anført de retlige argumenter, som han fremfører til støtte for dette anbringende.

49 Ifølge fast retspraksis fremgår det imidlertid af artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Domstolen og af artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, der var gældende for tidspunktet for indleveringen af appelskriftet, nu artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (jf. dom af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 426, og af 22.12.2008, sag C-487/06 P, British Aggregates mod Kommissionen, Sml. I, s. 10515, præmis 121).

50 Det andet anbringende, som Bernhard Rintisch har anført til støtte for appellen, opfylder ikke disse krav og må derfor afvises.

51 Idet ingen af appellantens anbringender til støtte for appellen kan tages til følge, må appellen forkastes.

Sagens omkostninger

52 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen ikke tages til følge. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

53 Da Harmoniseringskontoret har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør det pålægges ham at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Bernhard Rintisch betaler sagens omkostninger.

Underskrifter